

Příběh nevšedního přátelství

TULÁK

Ilustrovala
Iveta Hricová

Kristína
Mišovičová

FRAGMENT

Tulák

Příběh nevšedního přátelství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kristína Mišovičová

Tulák – Příběh nevšedního přátelství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Příběh nevšedního přátelství

TULÁK

Příběh nevšedního přátelství

TULÁK

**Kristína
Mišovičová**

**Ilustrovala
Iveta Hricová**

FRAGMENT

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila
zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!
Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Kristína Mišovičová, 2023
Illustrations © Iveta Hricová, 2023
Translation © Jana Olivová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7383-5 (1. vydání, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-253-7401-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7402-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7391-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

1

Sběrný dvůr. Takové ošklivé místo. Samé odpadky, špína a smrad... Nebo že by to bylo jinak?

Někde v dálce zahoukal vlak. Tulák se pousmál. Měl rád tyhle pokojné noci. Tulák – tak si říkal. Nikdy neměl skutečné jméno. Možná kdysi dávno, když byl ještě malým štěnětem, ale na to už si nepamatoval. Jeho první vzpomínka patřila kartonové krabici.

„Máme jich moc a tenhle je nejošklivější. Šedivý, hubený... Nic z něho nebude. Musíme se ho zbavit. Odnes ho někam do lesa! Ale pořádně daleko, aby nenašel cestu zpátky!“ To byla poslední slova, která slyšel předtím, než naposledy viděl svoji rodinu.

K lidem se už nikdy nevrátil. Od toho dne z něho byl toulavý pes. Toulal se po světě, žil v lese, v opuštěných chatách a vojenských bunkrech. Občas ulovil zajíce, jindy našel jídlo, které vyhodili rybáři. Měl těžký život, ale navzdory tomu byl svým způsobem šťastný. Nikdo ho nedržel na řetězu, nikdo

mu nedával povely, nikoho nemusel poslouchat. Byl svobodný a volný.

A nakonec se mu podařilo najít i místo, které při troše fantazie mohl nazývat domovem. Na první pohled nevypadalo úplně lákavě, a když přišly deštivé nebo naopak velmi suché dny, tak i zapáchalo, ale jemu se i tak líbilo. Měl tu všechno, co potřeboval. Spokojeně se uvelebil na měkkém, pohodlném gauči. Vůbec nerozuměl lidskému uvažování. Lidé vyhazovali tolik užitečných věcí! Křesla, pohovky, skříně, pračky, pneumatiky, jídlo... Z něj měl vždycky největší radost. Občas přinesli opravdové dobroty. Jako například včera. Dvě šišky fajnového maďarského salámu! I proto měl tohle místo tak rád.

Náhle tmou pronikl ostrý paprsek světla a ticho přerušilo hlasité vrčení motoru. Tulák automaticky seskočil z gauče a přikrčil se k zemi. Dodávka... nebo nějaká rachotina s přívěsným vozíkem, tipoval v duchu. Auto zastavilo několik metrů od něj. Nepletl se. Stará rozhrkaná škodovka s vozíkem.

„Ani nevypínej motor! Rychle všechno vyhážeme a zdrháme. Víš, že je to nelegální! Kdyby na nás někdo zavolal policajty, měli bysme pěknej malér!“ hulákal vyšší z mužů.

„No tak mi pomoz! Je to děsně těžký!“ obořil se na něj ten

menší. Skláněl se nad vozíkem a funěl jako lokomotiva. Zjevně mu docházely síly.

Tulák je pozoroval se zatajeným dechem. Možná přinesli něco na zub. Nebo alespoň přikrývky, do kterých by se mohl zachumlat, až mu bude zima. Muži ještě chvíli bojovali s neznámým nákladem, potom rychle naskákali do auta a zmizeli tak nečekaně, jako se objevili.

2

Noční návštěva nepřinesla nic zajímavého, jen hromadu nových odpadků. Kachličky, cihly, umyvadlo a starou otlučenou vanu. Tulák zakroutil hlavou.

„Když do té vany naprší, možná bych se v ní mohl koupat,“ zapřemýšlel nahlas.

Náhle se znovu ozvalo vrčení motoru. Tentokrát však bylo jiné. Stejně hlasité, ale nějak „fajnovější“. Tohle nebude žádná rachotina. Podobně znělo auto, které ho před pár lety skoro připravilo o život. Tulák vystrašeně zakňučel. Ode dne, kdy ho velký černý džíp zachytil předními koly, polámal mu žebra a už napořád zmrzačil levou zadní nohu, nenáviděl všechna nóbl auta. A nejen je. Nenáviděl všechno, co mělo kola. Auta, motorky, bicykly, dokonce i zahradní kolečka. Měl z nich strach a roztřásl se už jen při pouhém pohledu na ty kulaté věci, které se točily, jako by je nic na světě nedokázalo zastavit.

Ukrytý za gaučem pozoroval auto, které se pomalu přibližovalo. Opravdu to nebyla žádná stará Felicie ani polo-rozpadlá dodávka. Na okraji skládky zastavila černá limuzína. První z ní vystoupil muž v obleku, hned za ním žena a pak další mladý muž. Toho muže v obleku Tulák znal. Chodil sem poměrně často. Říkali mu starosta. Vždycky, když se objevil, býval dost rozzlobený. Dnes ale vypadal klidně. Dokonce se usmíval.

„Jsem tak šťastný, že jsme dostali tu dotaci na sběrný dvůr. Jen se podívejte, jak to tu vypadá!“ ukázal kolem sebe. „Už léta je zakázané vyvážet odpad na skládku, ale některým lidem je to očividně úplně jedno. Vozí sem všechno, zákaz-nezákaz.

Třeba tahle vana. Jsem si jistý, že ještě před pár dny tu nebyla. Já opravdu nevím, jak jim vysvětlit, že ničí životní prostředí nejen sobě, ale i dalším generacím!“ Už zase se mračil.

„Máte pravdu,“ přikývl mladík, který měl na sobě skoro stejný oblek jako starosta. „Lidé si opravdu neuvědomují, jak důležité je chránit to, co nám zůstalo. Ale nebojte se, naše firma vám vybuduje krásný sběrný dvůr. Nikoho už ani nenapadne vyvážet odpadky do lesa.“

Tulák zpozorněl. Co je to vlastně ten sběrný dvůr, o kterém tady mluví? Neměl ani tušení, ale vůbec se mu to nelíbilo. Stejně jako se mu nelíbila auta, muži v oblecích a ženy v botách, které za sebou zanechávaly díry v zemi.

„Kdy bychom se do toho mohli pustit?“ ozval se opět starosta.

„My jsme připravení,“ usmál se mladík. „Od pondělka můžeme začít. Za pár týdnů nebude po téhle skládce ani vidu, ani slechu.“

